

ДНЕВНИКЪ

(стенографически)

на

П-то обикновено Народно Събрание.

ЛУ ЗАСЪДАНИЕ ВЪ ПОНЕДѢЛНИКЪ 2 ЮНИЙ 1880 ГОД.

(Начало на 9 часа предъ пладнѣ, подъ Предсѣдателството на Г-нъ Сукнарова)

Предсѣдатель (звѣни): ще се чете списъкътъ.

Секр. Т. Станчовъ (чете списъкътъ):

На 1 Юний отсъстваха: Христо Стояновъ, Икономъ Попъ Тодоръ, Митрополитъ Мелетий, Костаки Буюкчоглу, Василъ Поповичъ, Тодоръ Икономовъ, Тодоръ Балабановъ, Даскалъ Тодоръ, Попъ Петръ Драгановъ, Дръ Браделъ, Г. Кирковъ, Бурмовъ, Начевичъ.

Предсѣдатель: Отъ 172 депутати 33 касирани и за допълнение, 33 отсъствуватъ всичко 66, присѣдствуватъ 106, повече отъ половината, засѣдание е пълно и се отваря. Ще се чете протокола на 45 засѣдание.

Секр. Т. Станчовъ: (Чете протокола на 45 засѣдание.)

Предсѣдатель: Имали нѣкой да забѣлѣжи върху четениятъ протоколъ.

Недѣлковичъ: Като членъ отъ комисията, която се удобри за опълчението, има забѣлѣжено: Т. Недѣлковичъ, намѣсто Н. Недѣлковичъ.

Дръ Беронъ: Тука се каза, че бюджетарната комисия не е напечатала докладътъ си; желателно е, да се напечата както за тая година, тъй и за бъдещата година, да може всѣкогашъ Събранието да разгледъ напредъ проектътъ преди да се вотира.

Предсѣдатель: Иматели върху протоколътъ да забѣлѣжите.

Дръ Беронъ: Не, но тука се говори за пе-

чтание.

Предсѣдатель: То се свърши вѣче.

Ст. Поповъ: Въ протокола се казва: „ружови класове“ намѣсто „ружови цвѣтове“.

А. Цановъ: Азъ казахъ: златнитѣ монети да се наричатъ „Александрини“ а не „Александри.“

Дръ Минчовичъ: „Александръ“ бѣше моятъ предложение, а не на Г-на Цанова.

Предсѣдатель: Ще се земе въ внимание. 46 протоколъ ще се чете.

Секр. Баларевъ (чете 46 протоколъ).

Предсѣдатель: Имали нѣкой да забѣлѣжи върху четениятъ протоколъ. (Нѣма.) Преди да пристѣпимъ на дневниятъ редъ, има отъ Г-на Д. Кузмановъ, депутатъ отъ Радомиръ, заявление, че е получилъ телеграмма, съ която се вика на дома, и братъ му се билъ номиналъ.

Послѣ на реда е да положи клетва Г-нъ Соколовъ, новиятъ дошлий депутатъ.

(Г-нъ Соколовъ дава клетва.) На дневний редъ е проекта за наказанията на Мировитѣ сѣдни.

Грънчаровъ: Народното Събрание имало е този проектъ на рѣка нѣколко деня, и всѣки е можалъ да го прочете 5 и 10 пхти, и всѣки видѣ ползата отъ този уставъ. Тука сж предвидѣни проступки, които често се случаватъ у насъ, тъй щото азъ мисля, че не е нужда и нѣма време да опредѣлявамъ комисия и да го разисковами членъ по членъ.

Азъ мисля да го приемемъ исцѣло, да кажемъ само, че послѣ ще станатъ поправки на печатарскитѣ погрѣшки. На пр. въ 16 статья 130, и т. н., кога то тѣ сж предвидени въ 11 и 13 ст. на сжщиятъ законъ. И други печатарски погрѣшки има, които лесно могатъ да се поправятъ, и за това предлагамъ да се приеме исцѣло, безъ да се чете членъ по членъ.

Еремия Гешовъ: Въ отговоръ на Г-на Грънчарова ще кажъ, че ние не можемъ да го приемемъ исцѣло. Тука не сж малко погрѣшки и за това да се приема глава по глава.

Симидовъ: И азъ съмъ съгласенъ да се преглѣда проектътъ глава по глава, защото има работи, които искатъ разяснение.

Савва Илиевъ: Да приемемъ законопроекта исцѣло, както се предлага отъ единъ предговорившии, то не е възможно, защото нашето Събрание е законодателно. Трѣба всѣки единъ законъ да го обмислимъ, да го критикуваме добръ; сетнѣ да се произнесемъ за него и да го приемемъ. Той не може исцѣло да се приеме, нѣ трѣба да се обмисли добръ. За това сми дошле тука. Слѣдователно отхвърлямъ мнѣнието да го приемемъ безусловно. Тѣй сжщо отхвърлямъ да избирами сега комиссия, както го редътъ изисква; и да станатъ разискванията въ камерата, защото времето е късно. Ние имаме още други работи. Тука става сега въпросъ, какъ ще се управлява страната, съ мирови сжди ли, които вѣче приехми. Тѣй трѣба да иматъ нѣщо на рѣцѣ, по което да правятъ своето сждопроизводство. Върху това бѣше въпросъ поприеди въ Събранието и каза се понапредъ на Г-на Министра на Правосъдїето отъ страна на Събранието, че може да оперира нѣкои отъ тѣзи законопроекти и да се изпълняватъ отъ мировитѣ сжди до втората сессия. Тогава въ втората сессия ще изберемъ една комиссия, и ще го разглѣдаме, както законътъ предписва. За това предлагамъ да се даде свобода на Г-на Министра да упражнява тѣзи членове, които види за нужно.

Грънчаровъ: Предлагатъ нѣкои да се разглѣда глава по глава, и да се искатъ обяснения. Знаемъ, какъ се бавихми при закона за сждопроизводството и нищо неизмѣннихми и такова нѣщо може и сега да стане. Наказанїята сж твърдѣ сгодни, неполага се повече отъ 100 франка глоба. И да го разискваме глава по глава, пакъ ще останатъ както е тука, освѣнъ нѣкои малки измѣнѣния. За това азъ мисля, че да не губимъ време, да го приемемъ исцѣло. Азъ мисля, че единъ законъ приетъ отъ Нар. Събрание и утвърдетъ отъ Князя не остава за вѣки, но може да се поправятъ ония статии, които сж неспособими за насъ. Колкото за предложението отъ Г-на Савва Илиева, който казва, че

не трѣба никакъ да разискваме проектътъ, но да оставимъ на самия Г-на Министра да го положи въ дѣйствиє, — това чини ми се, е не възможно, защото вѣче за сжщиятъ предметъ ставаха думи и се видѣ, че това е невъзможно да се прилага въ дѣйствиє законъ неудобренъ отъ Народното Събрание. Въ конст. е казано, че всѣкий законъ трѣба да бжде обсжжданъ отъ Нар. Събрание; но не е казано трѣба ли да бжде обсжжданъ глава по глава, или членъ по членъ; но така да се обсжда, както Нар. Събрание намѣри за сходно. За това ако Нар. Събрание нежелаетъ да удобри подлежащия законъ-проектъ исцѣло, може да се произнесемъ глава по глава да го разглѣда; но той трѣба да бжде приетъ, другоаче не може да се тури въ дѣйствиє.

Баларевъ: Азъ незная, защо разискваме, когато този случай го имахми и рѣшихми. При проектътъ за сждопроизводството на дълго се разисква това, и се прие да се разглѣда глава по глава. Да го приемемъ и сега и свършена работа.

Предсѣд: Тука има двѣ предложения; едното е: да вотираме исцѣло, другото глава по глава. Който желаетъ да се вотира исцѣло, да си дигне ржката. (Малцина.)

Т. Станчовъ: (Чете глава I.)

УСТАВЪ

*За наказанията, които мировитѣ сждници
могутъ да налагатъ.*

ГЛАВА ПЪРВА.

Общи положенїя

1. За проступкитѣ, които сж означени въ този уставъ, мировитѣ сждници опредѣлятъ, на основание изложенитѣ по-долу правила слѣдующитѣ наказания:

- 1) мъранье и заблѣжки.
- 2) парична глоба не повече отъ триста франка;
- 3) захранье не по-много отъ три мѣсеца и
- 4) тъмниченъ затворъ не по-много отъ шестъ мѣсеца

2. На наказанията, които се опредѣлятъ по този Уставъ, присѣдиняватъ се на нѣкои, означени по име случаи отнеманьето на орудията, които сж били употребени за извършваньето на проступока или други вещи принадлежащи на виновния.

3. Осждениитѣ на затворъ въ тъмница употребяватъ се на работи опредѣлени отъ закона.

4. Осждениитѣ на захранье занимаватъ се съ работа само по собственото имъ желание. Тѣ се държатъ отдѣлно отъ осждениитѣ на тъмниченъ затворъ.

5. Священнослужителитѣ и монашествующитѣ, които сж осждени на захранье или на тъмниченъ затворъ, проваждатъ се въ мѣстата на затвора, но на епархиалното имъ начальство, за изпълнение на присждната по негово распоряжданье

6. Осждениитѣ на глоба, ако не сж въ състояние да я заплатятъ, подлежатъ:

- 1) намѣсто глоба не по-горѣ отъ петнадесатъ

франка — на запитане не по много от три дни;

2) намѣсто глоба отъ петдесѣтъ до триста фран. — на затваряне непомного отъ три мѣсеци.

7. За проступки сторени безъ намѣрение, предостави се на мировитѣ сѣдници да правятъ на виновнитѣ, споредъ обстоятелствата, мѣрване, забвѣлки. По строги наказания се опредѣлятъ за проступки безъ намѣрение само въ слѣдующитѣ случаи:

1) когато по този уставъ е назначено наказание именно за непредпазливостъ, и

2) когато проступкътъ състои въ неиспълнение по небрежностъ, на една особена обязаностъ, възложена, отъ закона.

8. Проступки никакъ не се вмѣняватъ въ вина, когато тѣ сж извършени:

1) случайно, не само безъ намѣрение, но и безъ всѣкава предпазливостъ или небрежностъ;

2) въ малолѣтство до десѣта година;

3) въ безумие, изумяване и въ подлуда отъ болестъ която докарва въ умоизстѣпление, или въ съвършено безпамятство;

4) по принуждение отъ непреодилма сила, и

5) по необходима отбрана.

9. На несвършеннолѣтнитѣ отъ десѣта до седемнадесѣта година наказанията се назначаватъ въ размѣръ на половинъ. Недостигналитѣ четиринадесѣтата година мировитѣ сѣдникъ може да ги не подлага на наказание, но да ги проважда на родителитѣ, настойницитѣ, или роднинитѣ имъ, за домашно поправяне.

10. При опредѣляне мѣрката на наказанията за проступки, мировитѣ сѣдникъ я назначава по обстоятелствата, които сж придружавали престѣпното дѣйствие, ако тѣ увеличаватъ или умаляватъ вината. При туй пазятъ се слѣдующитѣ правила:

1) при осжждането виновния на тъмниченъ затворъ, туй наказание се назначава въ предѣлитѣ на висшата и нисшя мѣрка, опредѣляема отъ подлѣжащитѣ членове на тоя уставъ;

2) при назначаване запитане, когато висшитѣ предѣлъ на туй наказание е положенъ въ размѣръ повече отъ три дни, то не може да бѣде опредѣлено въ размѣръ на три или по малко дни, и

3) при налагане глоба, опредѣлена отъ законътъ само въ предѣлитѣ на висшитѣ размѣръ, тя може да бѣде умалена по усмотрѣнието на сѣдния.

11. За обстоятелства, които смалаватъ вината на подсѣдимитѣ, преимущественно се признаватъ:

1) Слабоумието и крайното невѣжество;

2) силното раздражение, произлѣзло не отъ вината на самитѣ подсѣдимъ;

3) нищетата и нѣмане сръдства за прехрана и за работа;

4) прежното безукоризненно повѣдение;

5) доброволното, до постановлението на присѣдата, възнаграждение на оново, който е увреденъ или ошетенъ, и

6) признанието и чистосърдечното раскайване.

12. За обстоятелства, които увеличаватъ вината на подсѣдимитѣ, преимущественно се признаватъ:

1) обмислеността въ дѣйствието на виновнитѣ.

2) известната степенъ на неговата образованостъ; и многото или малко високо негово положение въ обществото;

3) повторението на сжщата или извършването на еднородна погрѣшка до истичането на една година по-

диръ осжждането му на наказание, и

4) упорното отказване и особенно възбужданото подозрѣние противъ невинния.

13. Когато сж участвovali двѣ или повече лица въ извършването на проступока, тѣзи отъ виновнитѣ, които сами го сж извършили, или сж подсторили другитѣ на туй, наказватъ се по строго отъ колкото тѣхнитѣ съучастници.

14. Въ случай на съвкупни — проступки, виновнитѣ подпада на туй отъ наказанията, опредѣлени за сторенитѣ проступки, които мировитѣ сѣдникъ признае по строго за виновния. Тъмничитѣ затворъ се признава всѣкоги за наказание по строго, нежели запитането, или глоба. Съвкупността на проступкитѣ се счита всѣкоги за обстоятелство, което увеличава вината.

15. Опитване да стори проступкъ и сирѣчно по собствената воля на подсѣдния, не подлѣжи на наказание.

16. Проступки противъ честта и правата на частни лица означени въ статитѣ, 103, 130 и 143 145 — 153 подпадатъ на наказание неинакъ, освѣнъ по желба отъ обидения, повредения или ущетеня, или отъ тѣхнитѣ супруги и общо отъ тѣзи, които сж длѣжни да иматъ грижа за тѣхъ.

17. Кражбата, влѣхството и присвояването на чуждо имущество между супругитѣ, а още между родителитѣ и дѣцата, подлѣжи на наказание не инакъ освѣнъ по жалба отъ ущетеното лице.

18. Означенитѣ въ ст. 18 и 19 проступки не подлежатъ на наказание, когато обидениятѣ или ущетеня се помири съ виновнитѣ.

19. Виновнитѣ се освобождаватъ отъ глоба, когато кражбата, влѣхството и присвояването на чуждо имущество въ разстоянието на една година, а другитѣ преступки, въ разстояние на шестъ мѣсеци, отъ времето на извършването имъ, не сж станали известни на мировия сѣдникъ или на полицията, или когато въ продължение на сжщитѣ срокове не е ставало за тѣхъ никакво производство.

20. Опредѣленото отъ присѣдата наказание се отмѣнява:

1 поради смъртта на осждения, и

2 по слѣдствие на помиряване съ обидения въ показанитѣ отъ закона случаи (ст. 18).

21. Запрѣнитѣ въ замѣна на глоба се освобождаватъ, кога внесжтъ частта отъ глобата, която е съразмѣрна съ останалия срокъ на запитането или на работата.

22. За сторенитѣ чрезъ проступкъ повреди и щети, виновнитѣ сж длѣжни да възнаградятъ увредения или ущетеня.

23. Въ случай на не състоятелностъ на осждения да заплати възнаграждението и глобата, отъ имуществото му се покрива найнапредъ възнаграждението за повредата или щетитѣ и се допълнятъ всякиятъ безспорни искания отъ виновния, а глобата се зема отъ останалото му имущество.

24. Когато погрѣшката състои въ неиспълнение на закона или на предписанията на дѣйствующитѣ въ силата на закона власти независимо отъ глобата осжждатъ се да изпълнятъ, по възможностъ, туй което сж пропустили.

25. Глобата и паритѣ, събрани отъ продажбата на отнетитѣ вещи постѣпватъ, освѣнъ случаитѣ указани по име въ този уставъ, въ капиталъ за устройство на помѣщение за осжденитѣ отъ мировитѣ сѣдници за запитане.

Грѣнчаровъ: Въ 16 чл. да се исчеркнатъ

статии: 103, 130, 143 и 145 — 153, а после да се турят въ място нихъ съответствующитъ на това статьи. Въ 18 членъ въ място статии 18 и 19, да стоятъ 16 — 17.

Председъ: Зима се това въ внимание.

Т. Станчевъ: Г. М-ръ, който внесе законо-проекта го нѣма тука, за да го защитава.

Председъ: Г. М-ръ не е противенъ, ако безъ него се разгледва проекта му и Събраието може и въ негово отсъствие да разгледва този законо-проектъ.

Еремия Гешовъ: Въ 1 чл. се казва: „неповече отъ 300 франка.“ Азъ мисля, че по добръ е да се тури отъ 4 — 300 фр.

Михайловски: Обръщамъ вашето внимание на 7 чл., които расправя: „за проступки сторени безъ намѣрение, предостава се на мировитъ сѣдници, да правятъ на виновнитъ споредъ обстоятелствата, мѣрмане и забѣлѣжки.“

Слѣдователно, който е виновенъ да иде при мировий сѣдия, и ако вината е малка, сѣдията може да го помѣри. Но когато вината е по голѣма, има парична глоба не повече отъ 300 фр. Като казвамъ най много до 300 фр., разумѣвамъ отъ 1 — 300 фр. Може нѣкой да открадне конь, или волъ, за него ще бѣде по голѣмо наказанието, отколкото на оногосъ, който открадне кокошка или пиле. Тѣзи 300 фр. сѣ максимумъ. Колкото за запиранieto, може да бѣде до 3 мѣсеци и ние го раздѣляме на запиране и тъмниченъ затворъ, отъ които послѣдното е за тежки наказания, а запиранieto е за проступки. Съ запиране единъ човѣкъ не изгубва гражданскитъ си права, но съ затворъ въ тъмница ги изгубва; и такъвъ не може да бѣде нити избирателъ, нито избираемъ. Напримѣръ ако разбойничествова или трепи хора, осжда се въ тъмница и изгубва гражданскитъ си права.

Баларевъ: Дѣто забѣлѣжи г. Еремия Гешовъ: Отъ 4 до 300 фр., това не може да се направи, защото ако прочете цѣлий уставъ, тамъ ще намѣри и глоба отъ единъ франкъ. Тука се разбира отъ единъ до 300 фр.

Лазаръ Дуковъ: Въ 8 чл. 3 алинея, дѣто казва: (Чете я.) мисля да се прибави, ако засвидѣтелствова окръжний Докторъ или селската община.

Председъ: Това се разбира само по себе си.

Отецъ Икономъ: Отъ 5 чл. незная, може би да е испуснато едно отрицателно „не,“ т. е. на място: „проваждатъ се“, трѣба да се каже: „не се проваждатъ“. Нататкъ, въ 9 чл. се каза: „на несвършено лѣтнитъ отъ 10 до 17 год. наказания се назначаватъ въ размѣръ половинъ. Недостигналитъ 14 год. мировий сѣдникъ може да ги не подлага на наказание, но да ги проважда на родите-

литъ, настойниците, или роднинитъ имъ, за домашно поправание“. Тѣзи, недостигналитъ 14 год., азъ мисля, че е много казано, защото, ако едно дѣте по малко отъ 14 год. пѣкне нѣкого по главата ще ли го прати сѣдникътъ на родителитъ му?

Михайловски: случавъ се, когато играятъ дѣцата, скаратъ се помежду си, тогава сѣдникътъ се обръща на родителитъ имъ и ги мѣмри; а въ сѣдилището нѣма де се наказватъ, нито имъ даватъ тѣлесно наказание. Ако дѣтето нѣма родители, сѣдникътъ се обръща къмъ роднинитъ му за да зематъ мѣрки за домашното му поправание.

Отецъ Икономъ: Тука по горѣ въ единъ членъ се казва, че наказание отъ 10 до 17 год. се назначава въ размѣръ на половинъ: а послѣ слѣд-ва: „недостигналитъ 14 год.“ и т. н.; какъ трѣба това да се съгласи въ сѣщия членъ?

Михайловски: Трѣба въ I алинея да се каже „отъ 14 до 17 г.“

Т. Станчевъ: Менѣ ми е жално, че Г. М-ръ на правосѣдието го нѣма тука. Отъ друга страна глѣдамъ, че единъ отъ нашитъ събрания отговаря на всѣко запитване и дава се предпочтение на думата му. Незная дали е пълномощеникъ на г. М-ра; азъ незная да сми чели тука нѣкой указъ? Желателно е да обясни Г. председателъ това.

Председъ: Понеже забѣлѣжката е до менѣ, ще отговоря, че не се прави никакво предпочтение, но се говори отъ статья на статьи; и понеже? Михайловски искаше да говори по тѣзи статьи, тогава му се даваше думата.

Симидовъ: Азъ тоже желая, за наказание малки дѣца да се измѣни, защото до 14 год. нѣма наказание, а отъ 14 год. до 16 год. съ размѣръ половинъ.

Председателъ: Така се и разбира; това е просто бѣлѣжка на редакцията.

Т. Станчевъ: Тукъ трѣба да остане този чл.: „отъ 14 до 17 год.“

Райчо Поповъ: Искамъ да попитамъ за 3 чл. (Чете го.) Желалъ бихъ този членъ да се махне, защото истина мировий сѣдникъ има право да отсѣди за 5 мѣсеци, но въ сѣщия членъ му се предостава право да употрѣблява затворницитъ на работа. Отсѣди се единъ такъвъ човѣкъ, който е отъ такъво занимание, щото не може да се проважда да сѣче дърва, ще ли го проваждатъ, и какъ? Въ другитъ конституционни държави никой мировий сѣдникъ не може да употрѣби затворения на работа. За това предлагамъ да го нѣма този членъ.

Грънчаровъ: За да се успокои съвѣстѣта на Г. Райчо Попова, ще го моля да си напомни правилата за виновнитъ. Тамо се казва за каква работата се употрѣблява затворения. Нигдѣ не се казва

на частна работа да се употребяват работниците, но на работа, която определя закона за тях.

Баларевъ: Азъ ще отговоря на г. Райчо Поповъ, че, ако се махне този членъ, тогава да се махнатъ и правилата, които съществуватъ за съднитѣ. Колкото за работата на затворниците, казано е въ 4 чл., че осъдени на запитание се занимава съ работа по свое само собствено желание. Това трѣба да си напомни г. Райчо Поповъ.

Райчо Поповъ: Не бихъ желалъ осъдени на 6 мѣсеченъ затворъ да се туря на такава работа, и тъй още да се експлоатира. Азъ бихъ желалъ никой да се не осъжда на тѣлесно наказание.

Председатель: Тука не се казва за тѣлесно наказание.

Баларевъ: Незная Райчо Поповъ за какво се бои, като тамъ има законъ. Ако съдника излѣзе отъ границитѣ на закона, тогава той самъ попада на наказание. Когато затворения се отпусне малко на чистъ въздухъ, тогава той повече се благодари, отколкото да сѣди въ тъмницата затворенъ.

Грънчаровъ: За нещастие, истина губимъ време, защото въ закона е опредѣлено на каква работа се праща затворникътъ. Да ли г. Райчо Поповъ желае, затворникътъ да лѣжи цѣль день и правителството да го храни? Ако го турятъ на работа, това е за негова полза и за ползата на здравето му. Ако е запрѣнъ нѣкой бѣденъ, той може нѣщо да спечели чрезъ работата.

II. Станчовъ: Нѣколко пѣти се спомена за съдебнитѣ правила. Ще напомня единъ примѣръ за тѣзи работи. Да предположимъ: че има болница въ едно мѣсто и ще трѣба да се шиятъ ризи за болнитѣ. Ако има въ затвора такива лица, които умѣятъ да шиятъ, дава имъ се отъ тази работа. Които пари се спечелятъ отъ тази работа, една частъ отъ тѣхъ се туря въ кассата, за подобрѣние храната, а едната частъ му се чува, до дѣто се отпусне и тогава му се дава. Казано е въ закона, че споредъ човѣка, трѣба да се дава работа. Ако има нѣкой затворенъ, който е деликатенъ по нрава си, нече се кара да иде на работа, която не е за него. У насъ тъмницитѣ сж просто разорение на затворенитѣ. По други мѣста тъмницитѣ сж както у насъ училищата. Като имамъ предъ видъ правилата за тъмницитѣ, мисля, ще принесе полза затворения, а не вреда.

Михайловскій: За да свърша съ това нѣщо, ще припомня, че има републикански държави, както е Америка, дѣто затворенитѣ въ тъмница за наказание се даватъ въ наемъ да ги експлоатиратъ. Това е лоша мѣрка за затворника. За затваряние има и много други учрѣждения. Тъмниченъ затворъ на единъ човѣкъ се произвежда за злодѣйство, а за-

пирание за престѣпки.

Райчо Поповъ: Какъ постоянновамъ на думата си и желая на работа да се тури само онзи, който се осъжда въ криминална частъ.

Баларевъ: Ще отговоря, че името тъмниченъ затворъ за 6 мѣсеци е по криминална частъ.

Ик. П. Тодоръ: Тука въ 15 чл. се казва: (Чете го.) Този членъ неможъ да го разбере добръ, може да има нѣщо пропустнахто.

Доклад: Ето какъ се разбира! напримѣръ нѣкой се опита да направи нѣщо зло, а послѣ не го извърши. Ако сж го окривили направили сж да бжде подсѣдимъ; но като се узнае, че не е извършилъ зло дѣло по собственната си воля, тогава му се о-прощава.

Баларевъ: Така се разбира: ако напр. нѣкой помисли да извърши кражба, а послѣ се размисли, че по добръ е да неоткрадне и отива. Въ такъвъ случай той се прощава.

Симидовъ: 20 чл. неможъ да разбере: (Чете го.) Първото вѣче разбирамъ, второто неможъ. (Чете го.) Сега осъдени човѣкъ въ затворъ да се помири съ тѣжителя, можели тази пресѣда да се повърне?

Грънчаровъ: Това се отнася до извѣстни случаи; т. е. за такива, които можтъ да се свършатъ съ помиряване преди да се издаде пресѣдата. Наказанието може да се прекрати, щомъ се примирятъ, макаръ да е вѣче осъденъ. Това отмиряване може да стане и тогава, когато се препраща неговото дѣло на разгѣждания въ окр. съдъ.

Баларевъ: Ето какъ се разбира: единъ човѣкъ се наказва за проступкъ и го затварятъ въ арестъ, послѣ дойде онзи, който го е предалъ на съда, отива при мировиятъ съдникъ и му казва, че опрощава за обидата, и мировиятъ съдникъ го пуца. Това само не е и за криминални престѣпления.

Райчо Поповъ: Придѣлни членъ още не се разбира. Криминално престѣпление се казва, когато нѣкой убие човѣка. Осъденитѣ се раздѣлятъ на криминално осъдени и коррекционално осъдени.

Председатель: За да се не повръщамъ на единъ и сѣщи предмѣтъ, имамъ само да кажъ, че между криминални и коррекционални работи има още една разлика. Но Нар. Събрание се произнесе, че нече да говори върху това. Вие, ако желаете, направете предложение.

Отецъ Икономъ: 3ъ статиятъ 17—18 се споменува за „влѣхство“, кражба и присвояване на чуждо имущество, това азъ разбирамъ, а думата „влѣхство“ не разбирамъ.

Михайловскій: Въ български языкъ има думата „влѣхва“ сѣщо значение както хайдутинъ. Влѣхва е мошейникъ, който глѣда да ти се докопа до

джеба и ти зема кисията безъ да го усѣтишъ. Влѣхви сж и онѣзи които ходятъ да правятъ магии; тѣ и крадѣтъ и бѣятъ на хората.

Предсѣдатель: Има ли другъ да забѣлѣжи? (Нѣма.)

Райчо Поповъ: Повтарямъ, че само осъдени по криминални работи да се праца на работа.

Т. Станчовъ: Български значи затворъ и запиране. Подъ думата „затворъ“ трѣба да разберемъ, че става за криминални дѣла; а думата „запиране“ нѣма това значение.

Михайловски: Тълкуванието на това, което г. Райчо иска, има го 1 чл., алинея 4. (Чете.) —

Тъмниченъ затворъ е друго, а запиране е друго. Тъмница е тѣжко наказание и за криминално престѣпление. (Гласове: Изчерпано е!)

Предсѣдатель: Въ 9 чл. въ мѣсто 10—17 да се каже 14—17. Приема ли Народ. Събрание глава първа отъ „устава за наказанията, които мировитѣ сѣдии могатъ да налагатъ“, както се прочете, съ поправкитѣ що се споменаха? (Приема) Който неприяма да си дигне ржката. (Никой.) Часътъ е вѣче миналъ. Ще се съберемъ часътъ по 2, по диръ обѣдъ. На дневний редъ имамъ сжщото.

(Конецъ 12 часътъ.)

Предсѣдатель **П. Р. Славейковъ.**

Подпредсѣдатели { **Дръ. И. Брадель.**
Н. Суннаровъ.

Секретари: { **И. Даневъ**
Хр. Баларевъ
В. П. Золотовъ
К. Коевъ
Р. Каролевъ
А. Храновъ
Т. Станчовъ
Х. Грънчаровъ

Управитель на стенографическото бюро **А. Безеншекъ.**